

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **H. H.**
zastoupená advokátem Mgr. Danielem Hrbáčem,
sídlem Jaselská 14, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2016, č. j. MSP-38/2016-SJL-ROZ/1

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 13. 12. 2016, č.j. MSP-38/2016-SJL-ROZ/1, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2016, č.j. MSP-87/2015-OSD-SRIS/9, kterým bylo rozhodnuto, že žalobkyně spáchala správní delikt dle ust. § 36b odst. 1 písm. c) zákona č. 312/2006 Sb., o

Shodu s prvopoísem potvrzuje Z. L.

insolvenčních správcích (dále jen „zákon o insolvenčních správcích“) tím, že do 1. 8. 2015 nepředložila žalovanému doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu podle ust. § 14 odst. 3 zákona.

2. Žalobkyně uvedla, že dotčené ust. § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích nevyžaduje prokázání uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu. Zákon zde hovoří o splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu a nikoli trvání. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že předmětná pojistná smlouva ze dne 30. 7. 2010 je založena ve spise žalobkyně od okamžiku zápisu do seznamu insolvenčních správců a má-li se jednou ročně dokazovat tato skutečnost, nelze tak činit jinak, než předkládáním stále stejné listiny. Žalobkyně má za to, že v průběhu správního řízení o správním deliktu nebylo prokázáno ukončení této smlouvy. Díkce uvedeného ustanovení nemůže být shledána za natolik jednoznačnou, aby na jejím základě mohla být dovozena odpovědnost za správní delikt, jak například konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 8. 2008, č.j. 2 As 43/2005-79. Jen zákon stanoví, které jednání je správním deliktem a jakou sankci, jakož i jaké jiné újmy na právech nebo majetku lze za jeho spáchání uložit.
3. Správní orgán zahájil správní řízení proti žalobkyni, která povinné pojištění sjednáno měla, a to až v době, kdy byl žalovanému nepřetržitý běh pojištění žalobkyně náležitě doložen. Žalobkyně považuje postup žalovaného za šikanózní a formalistický a v rozporu se zásadou zákazu zneužití pravomoci a správního uvážení.
4. Žalobkyně dále nesouhlasí s tvrzením ministra spravedlnosti, že by současné trestní právo bylo ovládáno zásadou formálního trestného činu. Materiální stránka musí být obecně posuzována ad hoc, a proto je nutno ji aplikovat i na uvedený případ, neboť společenskou škodlivost zde nelze dovodit. Zákonem chráněný zájem dovozuje toliko a jen ochranu veřejnosti před důsledky porušení povinnosti pojištění insolvenčních správců.
5. Žalobkyně také nesouhlasí s vymezením určených období, neboť období od 1. 8. 2014 do 1. 8. 2015 přesahuje jeden rok a dále následující období je vymezeno obdobím od 1. 8. 2015 do 1. 8. 2016, tedy žalobkyně by splnila svoji povinnost ve vztahu ke dvěma obdobím jednoho roku podáním jednoho potvrzení dne 1. 8. 2015. Žalobkyně má za to, že zákon určuje dobu a nikoli lhůtu, ve které je insolvenční správce povinen předmětný doklad předložit a je-li výklad zákona brán formalisticky, tak předmětným dokladem ze dne 1. 9. 2015 prokázala žalobkyně trvání pojistné smlouvy od 1. 9. 2014 do 1. 9. 2015.
6. K přiměřenosti správního trestání žalobkyně uvedla, že z odůvodnění rozhodnutí nijak nevyplývá, zda skutečně vznikla potřeba ověřit si existenci uzavření smlouvy o odpovědnosti za škodu vzniklou při výkonu činnosti nebo zda tak činí správní orgán pouze formálně. Žalobkyně odmítá uvedené tvrzení, že nesplnila svoji povinnost ani v předcházejících obdobích, avšak vzhledem k prekluzi nelze sankci uložit. Ohledně dřívějších období správní řízení vedeno nebylo a uvedené tvrzení hrubě naráží na zásadu presumpce nevinu zakotvenou v ústavním pořádku.
7. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a uvedl, že insolvenční správce je povinen žalovanému předkládat jednou ročně doklad o trvání smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu, nikoli opakovaně předkládat doklad prokazující stejnou skutečnost (uzavření pojistné smlouvy), jak tvrdí žalobkyně. Smyslem zákonného ustanovení je zajištění efektivního a plošného dohledu nad splněním podmínky stanovené ust. § 6 odst. 1 písm. f) zákona o insolvenčních správcích. Pokud měla žalobkyně pochybnosti o přesném způsobu plnění povinnosti, mohla se na žalovaného obrátit

s dotazem. Žalovaný při úvaze o výběru druhu sankce i její výši vzal v potaz, že žalobkyni nebyly doposud ze strany žalovaného uděleny jiné sankce za správní delikty spáchané dle zákona o insolvenčních správcích, a tudíž je nutné ji v tomto smyslu považovat za bezúhonnou. Rovněž byla zohledněna skutečnost, že žalobkyně dobrovolně splnila informační povinnost ještě před zahájením správního řízení dne 1. 9. 2015.

8. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že dne 11. 8. 2010 podala žalobkyně návrh na vydání povolení vykonávat činnost insolvenčního správce, ke kterému doložila kromě jiného Pojistnou smlouvu/Pojistku o škodovém pojištění profesní odpovědnosti za škodu insolvenčního správce č. 2931430918 s počátkem pojištění dne 1. 8. 2010. Dne 14. 1. 2016 žalovaný vydal příkaz č.j. MSP-87/2015-OSD-SRIS/2, ve kterém uvedl, že žalobkyně spáchala správní delikt dle ust. § 36b odst. 1 písm. c) zákona o insolvenčních správcích tím, že nepředložila žalovanému jednou ročně doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu podle § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích, když tento doklad nepředložila žalovanému za příslušné roční období od 1. 8. 2014 do 1. 8. 2015. Za spáchání správního deliktu jí bylo přikázáno zaplatit pokutu ve výši 5.000 Kč. Proti uvedenému příkazu podala žalobkyně dne 1. 2. 2016 odpor, ve kterém uvedla, že období od 1. 8. 2014 do 1. 8. 2015 je stanoveno zcela nahodile a libovolně a není obdobím jednoho roku, ale je o den delší. Současně žalobkyně předložila certifikát pojišťovny, kterým doložila, že v období od 1. 3. 2015 do 29. 2. 2016 splňuje podmínku uzavřené smlouvy o odpovědnosti za škodu, a dále uvedla, že z předloženého dokladu vyplývá, že je pojištěna nepřetržitě od roku 2010. Dne 10. 2. 2016 žalovaný vyrozuměl žalobkyni, že byly shromážděny podklady pro rozhodnutí ve správním řízení a dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu ji vyzval k vyjádření.
9. Rozhodnutím ze dne 14. 10. 2016, č.j. MSP-87/2015-OSD-SRIS/9 žalovaný rozhodl tak, že žalobkyně spáchala správní delikt dle ust. § 36b odst. 1 písm. c) zákona o insolvenčních správcích a za jeho spáchání jí byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a náhrada nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč. V odůvodnění žalovaný uvedl, že pojem rok je obdobím, jehož počátek je určen rozhodnou skutečností a jehož konec připadá na den, který se pojmenováním nebo číslem shoduje se dnem, na který připadá skutečnost, od které se lhůta nebo doba počítá. V posuzovaném případě nic nenasvědčuje tomu, že pojem rok je v ust. § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích ve významu kalendářního roku. Počátek prvního období pro insolvenční správce, kteří povolení k výkonu činnosti získali před nabytím účinnosti zákona č. 185/2013 Sb., připadá na den 1. 8. 2013 a pro insolvenční správce, kteří povolení získali po účinnosti tohoto zákona, připadá na den nabytí právní moci příslušného povolení k výkonu činnosti. Dále žalovaný uvedl, že správní orgány nejsou povinny vyzývat třetí osoby k dodržování obecně platných a účinných právních předpisů s tím, že v opačném případě s nimi bude zahájeno příslušné sankční řízení.
10. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala dne 3. 11. 2016 rozklad, který podáním ze dne 14. 11. 2016 odůvodnila tak, že zákon hovoří o splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu, nikoli trvání, a s ohledem na uzavření této smlouvy na dobu neurčitou nebyl rozumný důvod pro opakované předkládání stejné listiny správnímu orgánu. Dále žalobkyně namítala, že daný předpis není natolik jednoznačný, aby mohla být dovozena odpovědnost za správní delikt. K určenému období uvedla, že se jedná o období delší než jeden rok, a ani přechodná ustanovení zákona č. 185/2013 Sb., nedává žalovanému pravomoc určit příslušné období, kdy je správce povinen tuto povinnost splnit, resp. kdy byl povinen tuto povinnost splnit poprvé a za jaké období.

11. O rozkladu rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13. 12. 2016, č.j. MSP-38/2016-SJL-ROZ/1 tak, že jej zamítá a rozhodnutí ze dne 14. 10. 2016 potvrzuje. V odůvodnění žalovaný uvedl, že za účelem efektivního a plošného dohledu žalovaného nad splněním podmínky dle § 6 odst. 1 písm. f) zákona o insolvenčních správcích je stanovena povinnost v § 14 odst. 3 téhož zákona předkládat žalovanému jednou ročně doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu. Insolvenční správce je tak povinen jednou ročně předkládat doklad o uzavření uvedené smlouvy a tím prokáže splnění podmínky podle § 6 odst. 1 písm. f) zákona. Stejný záměr sledoval i zákonodárce, jak vyplývá z důvodové zprávy, a uvedený názor je také zastáván odbornou literaturou. Z hlediska námitky týkající se definice roku se žalovaný ztotožnil s názorem prvostupňového orgánu a uvedl, že zákon nepoužívá pojem kalendářní rok a že prvostupňový orgán zvolil výklad nejpříznivější pro adresáty právní normy, neboť plnění informační povinnosti na bázi průběžného roku snižuje četnost plnění informační povinnosti ze strany insolvenčního správce a současně též riziko spáchání správního deliktu. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně neplnila svou informační povinnost do 1. 9. 2015 vůbec a pokud by snad pochybení žalobkyně vzniklo na základě nejasnosti či nesrozumitelnosti předmětného ustanovení, plnila by alespoň nějakým způsobem a v takovém případě by ji žalovaný upozornil na nesprávnost jejího výkladu. Žalobkyně spáchala delikt v postavení insolvenčního správce, tedy profesionála s povinností odborné péče, u nějž je znalost zákona o insolvenčních správcích základním předpokladem pro řádný výkon jeho činnosti.
12. Tomuto rozhodnutí směřuje žaloba. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě, neboť jejich rozsahem je vázán, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s projednáním bez nařízení ústního jednání vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
13. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobkyni byla uložena pokuta za správní delikt podle § 36b odst. 1 písm. c) zákona o insolvenčních správcích, podle něhož se tohoto deliktu dopustí insolvenční správce tím, že nepředloží ministerstvu jednou ročně doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu podle § 14 odst. 3 tohoto zákona. Podle § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích insolvenční správce předloží ministerstvu jednou ročně doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu.
14. Žalobkyně namítala, že z ustanovení § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích vyplývá, že zákon hovoří o splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu a nikoliv o trvání pojištění a uvedla, že pojistná smlouva ze dne 30. 7. 2010 je založena ve spise od okamžiku zápisu do seznamu insolvenčních správců. V průběhu správního řízení nebylo prokázáno ukončení této smlouvy, opakovaný požadavek předkládání dokladů představuje rozpor s požadavkem na rozumný a přiměřený výkon státní správy. Žalovaným uplatněný vklad nutí prokazovat trvání vztahu pojištění, který v minulosti trval a trvá. Díkce zákonného ustanovení není natolik jednoznačná, aby na jejím základě mohla být dovozena odpovědnost za správní delikt.
15. Uvedené námitky neshledal soud důvodnými. Z výše citovaného ustanovení § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích zcela jednoznačně vyplývá, že insolvenční správce je

povinen předložit doklad, který prokazuje splnění podmínky, kterou je uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu. Nejde tedy o otázku uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu či trvání pojištění, nýbrž o splnění informační povinnosti předložit jednou ročně doklad, který prokazuje, že insolvenční správce má uzavřenu smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu. Zákon definuje informační povinnosti jako povinnost předkládat takový doklad jednou ročně, žalovaný správní orgán, stejně tak jako insolvenční správci, musí zákonem stanovenou povinnost respektovat. Žalovaný zde nemá žádný prostor pro výklad, který by spočíval v tom, že postačí předložení smlouvy o pojištění pouze v době, kdy insolvenční správce zahájil svoji činnost. Jestliže je stanovena povinnost insolvenčního správce předkládat ministerstvu doklad jednou ročně, na druhé straně pak stojí právo, ale i povinnost ministerstva takový doklad požadovat. Nejedná se o přiměřený výkon státní správy, když naopak smyslem právní úpravy je poskytnout doklady ministerstvu jako dohledovému orgánu tak, aby v případě neplnění povinnosti pojištění mohl zvolit další postupy. Ostatně sama žalobkyně v žalobě poukazuje na to, že účelem novely zákona o insolvenčních správcích, která byla provedena zákonem č. 185/2013 Sb., bylo podle důvodové zprávy posílit dohledovou činnost ministerstva nad splněním podmínek pro výkon činnosti insolvenčního správce. Do této dohledové činnosti je nutno zařadit právo ministerstva požadovat doklady, které zákon stanoví.

16. Soud nesdílí stanovisko žalobkyně, že dikce uvedeného ustanovení (myšleno zřejmě ustanovení § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích, když předtím žalobkyně žádné jiné konkrétní ustanovení v žalobě nezmiňuje) není natolik jednoznačná, aby na jejím základě mohla být vyvozena odpovědnost za správní delikt. Z výše uvedeného ustanovení zcela nepochybně vyplývá jednoznačná povinnost insolvenčního správce předložit ministerstvu jednou ročně doklad, který prokazuje splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu. Jde o informační povinnost insolvenčního správce, který je povinen předložit doklad, který prokazuje, že má uzavřenu smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu, a tuto povinnost musí správce daně plnit jedenkrát ročně. Jiný výklad nepřichází v úvahu.
17. Žalobkyně dále poukázala na účel právní úpravy, kterou je zajistit, aby insolvenční správce měl sjednáno pojištění, informační povinnost podle § 14 odst. 3 zákona slouží k efektivnějšímu dohledu. Smyslem a účelem právní úpravy je odhalení a poté potrestání těch insolvenčních správců, kteří pojištění sjednané nemají a ohrožují veřejný zájem. Žalobkyně sjednáno pojištění měla a nepřetržitý běh pojištění byl doložen. Lze souhlasit se žalobkyní, že zmíněné ustanovení má umožnit kontrolu nad dodržováním jedné z podmínek výkonu funkce insolvenčního správce, nelze však již souhlasit s tím, že jiným smyslem a účelem právní úpravy je odhalení a potrestání těch, kteří pojištění sjednané nemají. Zákon zcela jednoznačně stanoví povinnost předložit doklad o tom, že insolvenční správce má uzavřenu smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu, pokud takový doklad prokazující splnění této podmínky nepředloží, jedná v rozporu s ustanovením § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích.
18. Žalobkyně poukázala na to, že správní orgán měl již ode dne 1. 9. 2015, resp. již od roku 2010, doloženo nepřetržité trvání povinného pojištění, teprve dne 14. 1. 2016 zahájil správní řízení pro nedodržení zákonných lhůt pro informační povinnost. Žalovaný nejednal v souladu s účelem právní úpravy, pro případ, kdy správní orgán zjistil, že žalobkyně byla pojištěna po celou dobu svého výkonu, ale nepředkládala tato průběžně, jak dokládá zákon, jde zřejmě o libovůli žalovaného využít sankce podle § 36b odst. 1

písm. c) zákona o insolvenčních správcích. Tyto námitky neshledal soud důvodnými. Je nutno zdůraznit, že žalobkyni nebyla uložena pokuta kvůli absenci požadavku pojištění, k uložení pokuty došlo proto, že nepředložila doklad o uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za vadu, resp. nesplnila informační povinnost. Tyto dvě situace je nutno výrazně odlišit, když nesplnění informační povinnosti zakládá skutkovou podstatu správního deliktu podle § 36 odst. 1 písm. c) zákona o insolvenčních správcích a podle tohoto ustanovení bylo také postupováno. Je nutno zdůraznit, že žalobkyně jako insolvenční správce je zákonem uložena povinnost nejen uzavřít smlouvu o pojištění, ale také informační povinnost takový doklad příslušnému správnímu orgánu předkládat. Jestliže ustanovení § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích má přispět k posílení informovanosti ministerstva, což vyplývá i z důvodové zprávy, pak je nutno uzavřít, že žalovaný postupoval v souladu se smyslem a účelem zákona. Nejde o přehnaný formalismus, zákon jednoznačně stanoví povinnost insolvenčního správce doklad předložit, opomenutí či nekonání definuje dokonce jako skutkovou podstatu správního deliktu.

19. Skutečnost, že k zahájení správního řízení došlo dne 14. 1. 2016, nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, když k zahájení řízení došlo v rámci běhu lhůt, které jsou uvedeny v ustanovení § 36c odst. 3 zákona o insolvenčních správcích, ze kterého vyplývá, že ministerstvo musí zahájit řízení do jednoho roku ode dne, kdy se o deliktu dozvědělo, nejpozději do tří let ode dne, kdy byl delikt spáchán. Tyto lhůty byly v dané věci zachovány. Ani samotná skutečnost, že žalobkyně předložila předmětný doklad 1. 9. 2015, nic nemění na tom, že svou informační povinnost nesplnila ke dni 1. 8. 2015. Právě v tomto jednání je spatřováno naplnění skutkové podstaty správního deliktu, skutečnost, že následně žalobkyně informační povinnost splnila, nemá na otázku naplnění skutkové podstaty správního deliktu vliv.
20. Žalobkyně dále poukázala na funkce správního trestání a s tím, že správní orgán jako jediný účel normy stanoví trestat insolvenčního správce, který nesplnil informační povinnost přesto, že pojištěn je, jde o přílišný formalismus a šikanózní jednání žalovaného, což je v rozporu se zásadou dobré správy. Ani tyto námitky neshledal soud jako důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Respektování preventivní a reparační funkce správního trestání neznamena, že správní orgán nemůže přistoupit k samotnému potrestání uložením pokuty, otázku reparace a prevence může zhodnotit v rámci výše uložené pokuty. Žalobkyně zcela pomíjí, že svou informační povinnost nesplnila v zákonem stanovené lhůtě do 1. 8. 2015, učinila tak až o měsíc později. Nelze souhlasit ani s tím, že se správní orgány dopouští přílišného formalismu, jestliže uloží sankci insolvenčnímu správci, který nesplní svou informační povinnost, byť má uzavřenou smlouvu o pojištění, neboť, jak již bylo uvedeno, správní delikt podle § 36b odst. 1 písm. c) zákona o insolvenčních správcích nespočívá v tom, že by insolvenční správce porušil podmínky výkonu své činnosti tím, že nemá uzavřenou smlouvu o pojištění odpovědnosti za škody, skutková podstata tohoto správního deliktu spočívá v tom, že insolvenční správce nesplnil svou informační povinnost, kterou mu ukládá zákon.
21. Soud má za to, že nedošlo k porušení principu dobré správy či zákazu zneužití pravomoci a správního uvážení, jak namítala žalobkyně, když je zřejmé, že žalobkyně svou zákonem stanovenou povinnost nesplnila v zákonem stanovené lhůtě a tímto jednáním naplnila výslovně zákonem upravenou skutkovou podstatu správního deliktu. Žalobkyně jako

insolvenčnímu správci uložena povinnost uzavřít smlouvu o pojištění odpovědnosti za škody, ale také informační povinnost takový doklad předkládat.

22. V daném případě byla vyvozena odpovědnost za správní delikt. Proto se soud nezabýval blíže tvrzeními žalobkyně o trestní odpovědnosti pachatele činu vykazující formální znaky skutkové podstaty trestného činu. Lze konstatovat, že i v rámci správního trestání se uplatňují principy, platící pro trestní právo, a to včetně posouzení otázky nebezpečnosti či škodlivosti jednání, které naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu (materiální stránka). Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2016 i z odůvodnění napadeného rozhodnutí ministra vyplývá, že se správní orgány otázkou společenské nebezpečnosti, resp. společenské škodlivosti jednání žalobkyně podrobně zabývaly. Byl zdůrazněn účel řádného splnění informační povinnosti, důsledky nesplnění informační povinnosti při uplatňování dohledových pravomocí správního orgánu. Toto hodnocení považuje soud za dostatečné s tím, že je nutno zdůraznit, že ve vztahu ke společenské škodlivosti u předmětného správního deliktu nebyla správně posuzována otázka existence pojištění, ale výslovně otázka splnění informační povinnosti. Žalobkyně nebyla potrestána za to, že nebyla pojištěna, byla potrestána za to, že nesplnila svou informační povinnost, která je výslovně uvedena v § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích.
23. Důvodnými nebyly shledány ani námitky, které žalobkyně uplatnila k vymezení doby k prokázání splnění povinnosti podle § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích. Poprvé vznikla povinnost předložit doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu (dále též „doklad o pojištění“), účinností novely zákona o insolvenčních správcích, která byla provedena zákonem č. 185/2013 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 8. 2013. Od účinnosti tohoto zákona byl insolvenční správce povinen předložit jednou ročně doklad o pojištění, přičemž uvedená roční lhůta počala běžet právě dne 1. 8. 2013. To znamená, že předložení dokladu o pojištění jednou ročně bylo nutno učinit nejpozději před tím, než jeden rok uplyne. Vzhledem k tomu, že zákonodárce neukládal povinnost předkládat doklad o pojištění v rámci kalendářního roku, je nutno vycházet z toho, že ročním obdobím se rozumí období, které plyne od 1. 8. 2013 v letech následujících. Za této situace je pak logické, že pro konec této roční lhůty je používána základní zásada, že lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo let končí uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty (rozhodně je stanoven v ustanovení § 40 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Tvrzení žalobkyně o tom, že žalovaný určil předmětné období nesprávně, protože představuje jeden rok a jeden den je z tohoto pohledu irelevantní.
24. K otázce ročního období je třeba poukázat na to, že výše uvedené o povinnosti předložit doklad od pojištění od 1. 8. 2013 se vztahuje samozřejmě k insolvenčním správcům, kteří v té době již na základě pravomocného povolení vykonávali svou činnost. Ti, kteří získali povolení k výkonu činnosti insolvenčního správce později, tedy po datu 1. 8. 2013, musí plnit svou informační povinnost v rámci ročního období, jehož běh začíná od právní moci rozhodnutí o vydání povolení k výkonu činnosti insolvenčního správce.
25. Žalobkyně dále poukázala na to, že zákon určuje dobu a nikoliv lhůtu, ve které je povinen insolvenční správce předmětný doklad předložit. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Z ustanovení § 36b odst. 1 písm. b) zákona o insolvenčních správcích je zřejmé, že insolvenční správce povinen předložit ministerstvu doklad o pojištění jednou ročně. To znamená, že musí svoji povinnost splnit v průběhu roku, který následuje od okamžiku,

kdy mu informační povinnost vznikla. Marným uplynutím ročního období nastává situace, kdy je nutno učinit závěr o tom, že insolvenční správce svou informační povinnost nesplnil a svým jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedeného správního deliktu.

26. Z uvedeného nelze dovodit, že by se žalovaný odchýlil od zásady zákonnosti, zákazu interpretace v neprospěch adresáta normy či zákazu užití analogie v trestním právu, když soud nesdílí stanovisko žalobkyně o tom, že si žalovaný výkladem dotvořil právní normu. Výklad nepovažuje soud ani za formalistický. Skutečnost, že žalobkyně předložila doklad o pojištění dne 1. 9. 2015, ačkoliv k tomu byla povinna učinit tak nejpozději do 1. 8. 2015, nic nemění na skutečnosti, že žalobkyně svou zákonem stanovenou povinností ve lhůtě nesplnila. Pozdější předložení dokladu může být hodnoceno jako okolnost mající vliv na výši pokuty, nikoliv jako okolnost pro závěr o tom, že se žalobkyně správního deliktu nedopustila.
27. Žalobkyně dále uplatnila námitky k přiměřenosti uložené pokuty, když poukázala na to, že doklad o trvání pojištění ochrany byl správnímu orgánu doložen 1. 9. 2015. K této otázce, s odkazem na to, co bylo výše uvedeno, je nutno konstatovat, že v rámci úvahy o výši uložené pokuty správní orgány hodnotily jak charakter nesplnění povinnosti, tak skutečnost, že žalobkyni dosud nebyly uloženy žádné jiné sankce, proto byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč při možné sazbě do 100.000 Kč. Je nutno konstatovat, že naopak je z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, tj. z odůvodnění rozhodnutí ministra ze dne 13. 12. 2016 zřejmé, že při úvaze o výši pokuty ministr skutečnost aktivního přístupu žalobkyně, která před zahájením řízení v krátké době po uplynutí zákonné lhůty ke splnění povinnosti zaslala dobrovolně správnímu orgánu doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění, výslovně hodnotil.
28. Důvodnými nebyly shledány ani námitky, v nichž žalobkyně poukazuje na to, že z odůvodnění se nepodává, zda skutečně vznikla potřeba ověřit si existenci uzavření smlouvy odpovědnosti za škodu, když tato skutečnost je z pohledu naplnění znaku skutkové podstaty správního deliktu nepodstatná, neboť v daném případě bylo prokázáno, že žalobkyně svou informační povinnost včas nesplnila. Nejde o formální potrestání, resp. o potrestání správního deliktu po formální stránce a nikoliv stránce materiální, tuto skutečnost nelze dovodit ani z toho, že řízení bylo zahájeno dne 14. 1. 2016, kdy správní orgán měl doklad o nepřetržitém trvání pojištění již k dispozici. Jak již bylo výše uvedeno, pro posouzení otázky, zda se žalobkyně dopustila předmětného správního deliktu, je rozhodný závěr o tom, že žalobkyně nepředložila ministerstvu doklad v zákonem stanovené lhůtě, kterou je nutno v případě žalobkyně považovat za uplynutou dnem 1. 8. 2015.
29. Důvodnou nebyla shledána ani námitka, v níž žalobkyně poukazuje na to, že v napadeném rozhodnutí byla zřejmě zohledněna skutečnost, že žalobkyně nesplnila svou povinnost ani v předcházejícím období, byť pro prekluzi již za uvedené nelze sankci uložit s tím, že uvedené tvrzení naráží na zásadu presumpce neviny zakotvenou v ústavním pořádku i v mezinárodních smlouvách. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je, pokud jde o výši uložené pokuty, patrné, že při hodnocení výše pokuty poukázal ministr na to, že bylo zohledněno to, že způsobem spáchání projednaný delikt odpovídá běžně vyskytujícím se správním deliktům v dané právní kvalifikaci, byla – jak již bylo výše uvedeno – zhodnocen aktivní přístup žalobkyně, která před zahájením řízení v krátké době po uplynutí zákonné lhůty ke splnění povinnosti zaslala dobrovolně správnímu orgánu doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění, zhodnocena byla i

dosavadní bezúhonnost. Proto ministr považoval druh sankce a její výši za adekvátní. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že ministr skutečnost, že prvostupňový správní orgán ve svém odůvodnění pro kompletnost a na okraj uvedl, že žalobkyně nepředložila doklad o pojištění ani v předchozím ročním období, při úvaze o výši uložené pokuty nebral v potaz. Ani z odůvodnění prvostupňového správního orgánu přitom nevyplývá, že by tato skutečnost byla hodnocena ve vztahu k výši uložené pokuty. Obě napadená rozhodnutí je nutno považovat za jeden celek. Jak již bylo konstatováno, z odůvodnění napadeného rozhodnutí ministra ze dne 13. 12. 2016 nevyplývá, že by předmětné konstatování prvostupňového správního orgánu mělo vliv na úvahu o výši uložené pokuty.

30. Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. října 2018

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

